

er ganske analogt med det, der paahviler Skipperen og gennem ham Kæderen efter Konnossementet, idet jo denne Vares Hensigten i Frihavnens Oplagshus skal være noget ganske analogt med en Vares Indledning i Skibet. Dernæst har jeg ogsaa ment, at dette Udtryk „vis major“ eller den danske Oversættelse, man maatte vilde give det, ikke er noget ganske præcist Begreb. Det er en meget vanskelig Sag at sige, hvad der saaledes skal være en „ganske overordentlig Tildragelse“, og der er ogsaa Tildragelser, man kan kalde ganske overordentlige, med Hensyn til hvilke det ikke er givet, at de ere utilregnelige. Det er imidlertid et Spørgsmaal, jeg som sagt ventur vil blive gjort til Genstand for nærmere Overvejelse. — I Udlandet tror jeg, at Reglerne for dette Ansvarsspørgsmaal ere temmelig forskellige, saa at man næppe kan tale om, at der i Udlandet er en almindelig bestemt Ansættelse om, at saa meget er indbefattet under Ansvaret og mere ikke. Det vil, som det fremgaar af Bemærkningerne paa Side 13, ses, at der i saa Henseende bruges temmelig ubestemte Udtryk. Jeg skal navnlig henlede Opmærksomheden paa, at efter at det først er nævnt, hvorledes Reglerne ere formulerede i Hamborgerregulativets § 23, ser man dernæst straks, at den citerede Forfatter forklarer disse Udtryk saaledes, at Ansvarligheden vel ikke udstrækker sig til Skade, der for Eksempel er foranlediget ved Idebrand.

For saa vidt der dernæst er gjort nogle Bemærkninger med Hensyn til § 10, skal jeg sige, at jeg ikke kan se, at den deri indholdte Regel kan gøre nogen Skade. Det kan gerne være, at den Slags Handeler, at sælge paa de Bilkaar, som § 10 tænker sig, ikke forekomme meget hyppig eller maatte slet ikke blandt de handlende her til Lands, men saa vil Paragraffen heller ikke saa nogen Anvendelse. Paa den anden Side ser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde have Lov til at sælge paa den Maade, thi jeg kan ikke erkende, at der skulde være noget begrebsstridigt deri. Det, at man kan sælge saaledes, at man gør Ejendomsrettens Erhvervelse afhængig af, at Købesummen betales, saaledes, at dersom denne Betingelse brydes, dersom Købesummen ikke betales, bliver Køberen ikke Gjælder, er jo noget, der efter min Mening for det første vil kunne forekomme i det praktiske Liv. Men dernæst er det ogsaa noget, som Lovgivningen forudsætter, thi det forudsættes jo bestemt i Konkurslovens § 16. Deri have vi en aldeles bestemt Forudsætning om, at Retshandler kunne afluttes paa den Maade. Jeg ser ikke rettere end, at den Regel, der stilles i § 10,

fuldkommen passer paa saadanne Tilfælde. Udtrykket er maatte noget abstrakt, saaledes at den, der ikke har tænkt særlig over disse Ting, ikke i Ojeblikket forstaar, hvad der menes. Det, der foreskrives, er jo det, at naar „Oplagsbeviset og Garantibeviset ere forsynede med ligelydende Paategninger om, at Varerne gennem Oplagsbeviset ere solgte paa Betingelse af, at der inden en vis Tid betales en vis Sum, og Selskabet ved Paategning paa Beviserne har attesteret, at Beviserne have været det forelagte med saadanne enslydende Paategninger, kan Selskabet, naar den paategnede Betalingstid er udløbet, uden at den paategnede Sum er deponeret hos det, udlevere Varerne imod, at alene Garantibeviset tilbageleveres“. Det er en ganske naturlig Følge af, at Handelen, naar Pengene ikke betales inden den nævnte Tid, slet ikke er kommen i Stand; Handelen er saa Nul, og Varerne ville vedblive at være Dødlæggerens Gjendom. Saa er der kun Garantibeviset tilbage; det kan det naturligvis ikke gaa an at se bort fra, thi hvis Varerne pantsættes gennem Garantibeviset, skal man sørge for, at Pantkøberen faar sine Penge, og det er det, der menes med, at Varerne kunne udleveres mod, at Garantibeviset tilbageleveres, idet man gaar ud fra, at det betyder, at Pantkøberen er fyldestgjort. Derfor synes jeg, at man i og for sig ikke kan have noget imod denne Regel. Hvis Folk meget sjældent vil anvende den Maade at disponere over Varen paa, gør det ikke noget, at den staar i Løven, der er jo ingen, der tvinges til at indgaa Retshandler paa denne Maade, men naar der er Mulighed derfor, synes jeg ikke, man kan have noget imod den.

Hvad angaar § 9, som forudsætter, at Varerne, naar Garantibeviset ikke indfries og Pantkøberen altsaa skal have sine Penge, bortauktioneres gennem Frihavnselskabet, synes jeg ikke godt, at den Ting kan være anderledes. Jeg forstaar ikke ret de Indvendinger, som i den Henseende ere gjorte. Man kan ikke saadan uden videre udlevere Varerne til Pantkøberen, thi derved vil Oplagsbevisets Ihændehavers Ret ikke være tilstrækkelig betrygget. Sæt, Pantkøberen gaar hen og disponerer over Varerne og stikker Pengene i Lommen, ødelægger Varerne eller noget lignende, saa vil Oplagsbevisets Ihændehaver være narret. Naar Salget derimod foregaar gennem Frihavnselskabet, har han den behørigte Garanti for, at han faar Overskuddet, efter at Pantkøberen er dækket.

For saa vidt der med Hensyn til § 15 blev gjort det Spørgsmaal, om den Rendelse